

har modsat mig, og hvad der for Øjeblikket vil bevirke, at naar Lovforslaget gennemføres, omtrent som det her foreligger, vil jeg ikke kunne stemme derfor, det er den særlige Maade, hvorpaa det paa visse Hovedpunkter er gennemført. Det er for det første ganske vilkaarligt, at der er udpeget visse Erhverv, om hvilke det er sagt, at de ere farlige, uden at der er noget faktisk Bevis for, at de virkelig ere det; og der er mange andre Fag og Arbejder, der ikke ere tagne med, uagtet de ere langt farligere, saaledes som jeg har paa-peget i Fjor. Jeg skal her kun nævne Søfart og Fiskeri. Dertil kunde ogsaa nævnes Arbejder, der høre under de Omraader, som den sidste ærede Taler beskæftigede sig med, altsaa hentede fra Landbruget, f. Eks. Hakkelseskæring. Jeg har i den senere Tid haft Lejlighed til at se Færetariffer fra forskellige Lande og har da bemærket, at Arbejde med Hakkelsesmaskinen er et af dem, der staa allerhøjest i Fareklasserne andetsteds. Jeg meddelte i Fjor nogle Tal fra en Egn i Sønderjylland, hvoraf det ogsaa fremgaar, at baade Hakkelseskæring og en hel Del andre Arbejder under Landbruget ere i høj Grad farlige. Det er altsaa et vilkaarligt Valg af enkelte farlige Erhverv, man har gjort. Men hvad jeg særlig har imod dette Lovforslag, er, at naar man endelig vil vælge disse Erhverv og sige, at de ere farlige, naar man — for at jeg i Korthed skal gentage, hvad jeg paa-pegede i Fjor — vil tage f. Eks. Murerens eller Tømmerens Arbejde frem og sige, at det er et farligt Arbejde, hvorfor den, der beskæftiger en Mur- eller Tømmersvend skal betale hans Forsikring, saa er det, jeg indvender mod denne Lov, at den siger: Dog skal den Mand være fri for Forsikringspligt, som benytter Mureren eller Tømmeren uden at være næringsdrivende. Med andre Ord: Loven lægger hele Byrden paa de næringsdrivende, medens enhver, der anvender Arbejderne direkte i sin Tjeneste, ikke behøver at forsikre dem. Denne Forskel begrundes ved, at man siger, at den næringsdrivende har Fordel af at benytte Arbejderne. Den ikke-næringsdrivende antages vel saa ikke at have Fordel af at benytte dem. Denne Deling kan jeg ikke være med til. Jeg har tilladt mig at sige, at jeg betragter mig som en af Ordførerne her i Salen for de næringsdrivende Haandværkere, og jeg kan slet ikke gaa med til en Lov, der slaar det Princip fast, at der skal gøres en saadan Forskel paa de næringsdrivendes og de ikke-næringsdrivendes

†

Stilling til Arbejderforsikringen. En Lov med saadanne Bestemmelser kalder jeg en Undtagelseslov mod den næringsdrivende Samfundsklasse. — Jeg vil imidlertid, som sagt, da jeg ikke kan forhindre Lovens Vedtagelse, gerne bidrage til, at forskellige Punkter i den blive klarere affattede, end de ere nu. Flere af de Punkter, jeg havde tænkt mig at paa-pege, har den ærede sidste Taler imidlertid omtalt paa en saadan Maade, at jeg er ganske enig med ham deri, og jeg kan derfor slippe for at gentage, hvad han har sagt. I det væsentlige kan jeg saaledes slutte mig til ham, naar han kritiserede Titlen af Lovforslaget. Det er jo blevet helt omdannet oppe i Landstinget, om ikke i Indhold, saa i Form, men efter min Mening ikke paa en heldig Maade. Jeg finder ogsaa, at Titlen er misvisende, naar den er bleven forandret til „Lovforslag om Arbejderes Forsikring mod Følger af Ulykkestilfælde i visse Virksomheder“. Det var korrektere, naar Lovforslaget efter Folketingets Affattelse betegnede som et „Lovforslag om Arbejderes Forsørgelseskrav efter Ulykkestilfælde under Arbejdet“, thi det er jo kun et Krav, Lovforslaget giver Arbejderne, men ingen Forsikring. Det beror paa Arbejderne, om han vil gøre dette Krav gældende; gør han det ikke, eksisterer der ingen Lov. Og jeg er enig med det ærede Medlem for Fredericia (Ousen) i, at man ingen Sikkerhed har for, at Arbejderne kan faa gennemført sit Forsikringskrav med saadan Sikkerhed, som det ærede Medlem for Ringkøbing (J. C. Christensen) mente. Jeg tror, at der er mange Tilfælde, hvor det ikke vil blive gennemført. Ganske vist indrømmer jeg, at der er en Magt, der kan hjælpe Arbejderen betydelig, og det er Arbejdernes egne Organisationer. Jeg erkender Rigtigheden af, hvad det ærede Medlem for Ringkøbing paa-pegede, at disse Organisationer væsentlig vilde bidrage til, at Arbejderen sikres, idet de ville støtte hans Fordring til enhver Arbejdsgiver, hos hvem han arbejder, om, at denne skal tegne Forsikring og gøre Opslag derom i Arbejdslokalet; og skulle vi endelig have Loven, saa er det ikke af de Ting, jeg er mest ked af. Jeg anser nemlig det Samarbejde, som et saadant Forhold vil fremkalde mellem Arbejdsgiveren og Arbejderne, for i mange Henseender heldigt; men jeg anser det ikke for rigtigt som Medlem af en lovgivende Forsamling at være med til at affatte en Lov paa en saadan Maade, at den indeholder et saa væsentligt Hul, som